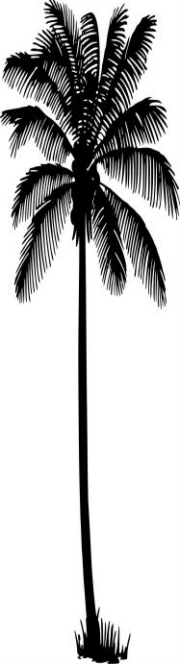

Tình Đồng Hương Mặn Nồng Châu Đốc- An Giang

Quê hương tôi, gió chiều về trong nắng vàng, ven bờ sông, ai chờ mong, bao hình bóng... Lời của bài hát như văng vẳng bên tai suốt từ năm 1957 đến nay, đánh dấu bước ngoặc cuộc đời của tôi, xa quê hương xứ mắm tình nồng Châu Đốc, tiếp tục con đường học vấn để vươn lên và mộng ước vừa thành đạt cũng tan tành theo bọt sóng vì nạn trời ách nước của những ngày đen tối 30 tháng tư năm 1975 ập đến.

Sau ba niên học 1955, 56, 57 với cái nghề gõ đầu trẻ, từ ông giáo làng Vĩnh Tế - Núi Sam đến làm huấn luyện viên thể dục thể thao & hoạt động thanh niên học đường, và 6 tháng dạy lớp Nhứt thay cho người bạn, Nguyễn Văn Hợi (tình nguyện vào học Khóa 6 Liên Trường Võ Khoa Thủ Đức) tại Trường Nam Tiểu Học Tỉnh Lỵ Châu Đốc.

Mùa hè năm 1955, tôi đi học trọn một tháng khóa Huấn Luyện Viên Thể Dục Thể Thao còn gọi là khóa Sinh Hoạt Học Đường (Thanh Huấn) đầu tiên tại Nha Trang, khi ông Ngô Đình Diệm còn là Ngô Thủ Tướng, và Tỉnh Trưởng Nha Trang lúc bấy giờ là ông Nguyễn Trân.

Thời gian đó, chính phủ chưa sáp nhập tỉnh Châu Đốc với tỉnh Long Xuyên thành tỉnh An Giang. Mãi đến năm 1957, Châu Đốc mất tên và An Giang xuất hiện, một tỉnh lớn và giàu tài nguyên của miền đồng bằng sông Cửu Long.

Năm 1955, tỉnh Long Xuyên cũng có cử giáo viên đi học khóa Thanh Huấn. Tội còn nhớ hai ông giáo đàn anh có thể nói là ông thầy đồng nghiệp của tôi là thầy Tô Ngọc Lộ và thầy Nguyễn Văn Tổng, cả hai ông giáo này rất mê môn quần vợt. Hai ông giáo, đến nay còn sống, tuổi đời phải trên 90. Trưởng Ty Tiểu Học lúc bấy giờ ở Long Xuyên là thầy Trương Văn Đức và Châu Đốc, thầy Huỳnh Sanh. Đến năm 1957, khi có tỉnh mới An Giang, thầy Đức làm Trưởng Ty Tiểu Học, thầy Huỳnh Sanh làm Phó Ty. Sự Vụ Lệnh ký đề cử tôi làm Huấn luyện viên Trại Hè Học Sinh Toàn Quốc Vũng Tàu năm 1957, cũng là thời điểm Ty Tiểu Học Châu Đốc không còn nữa. Thầy Đức đã ký tên đề cử tôi hướng dẫn học sinh Châu Đốc đi dự trại hè lần cuối cùng của tỉnh Châu Đốc.

Ký ức sống dậy, tôi nhớ rất rõ, Thủ Tướng Ngô Đình Diệm được ông Tổng Trưởng Bộ Ngoại Giao Vũ Văn Mẫu tạm thời kiêm nhiệm chức vụ Tổng Trưởng Bộ Quốc Gia Giáo Dục hướng dẫn đến chủ tọa lễ bế giảng khóa học nầy. Ông Tổng Trưởng Bộ Quốc Gia Giáo Dục Nguyễn Dương Đôn đang công du. Đây là một mô hình mới trong ngành giáo dục cấp quốc gia được Thủ Tướng và Chính phủ quan tâm. Khóa học rất căng, nội trú ở tạm tại Trường Nam Tiểu Học Nha Trang và cũng là nơi được lên lớp học lý thuyết, thực hành, kết hợp với những buổi học dã ngoại và cắm trại ở bãi biển Đại Lãnh, Suối Tiên, Cầu Bóng, Tháp Chàm...

Hai mùa hè năm 1956, 1957, tôi được ông Trưởng Ty Tiểu Học Huỳnh Sanh chọn làm đại diện tỉnh Châu Đốc tham dự Trại Hè Học Sinh Toàn Quốc Vũng Tàu. Thầy Huỳnh Sanh trở thành Phó Ty Tiểu Học An Giang và ông bị tử nạn xe hơi ở Sa Đéc 2 năm sau đó. Tôi vừa làm huấn luyện viên Trại Hè vừa đại diện ngành giáo dục tỉnh Châu Đốc hướng dẫn các em trung tiểu học tham dự. Nếu tôi nhớ không lầm, trại hè năm 1956 có 16 em học sinh xuất sắc, đa số của trường trung học Thủ Khoa Nghĩa, trong số đó có em Lê Thị Bạch Yến là học sinh lớn tuổi nhất trong 16 em, con của thầy giáo Lê Đình Hỉ cùng dạy tại Trường Nam với tôi. Đây là những học sinh ưu tú xuất sắc của tỉnh được tuyển chọn trong hàng ngàn em.

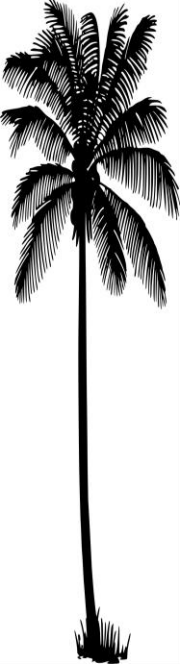

Một dấu ấn khó quên, trại hè năm đầu, 1956, một buổi sáng Chủ nhật, tôi hướng dẫn 16 em học sinh của tỉnh Châu Đốc đi "bát phố", mua sắm đồ dùng cần thiết của mỗi em và đặc biệt là biết mặt mũi chợ Vũng Tàu ra sao. Đây cũng là chương trình sinh hoạt dã ngoại của Trại Hè do giáo viên các tỉnh phụ trách hướng dẫn. Chẳng may, chợ búa đang nhóm đông người lại thêm hàng chục toán học sinh dập dìu tới lui qua lại, mãi lo sợ các em đi lạc hay có chuyện gì xảy ra, tôi bị móc túi mất bóp hồi nào chẳng hay biết gì cả. Khi về đến nhà nghỉ, thay quần áo mới phát hiện. Cả 2 ngày âu lo buồn thúi ruột, mất mấy trăm bạc, hết tiền xài, còn mượn bạn bè được để chờ người nhà gởi tiếp tế, còn tất cả giấy tờ tùy thân như căn cước, nhiệm vụ lệnh ... cũng mất hết. Đó mới là cái khổ tâm lo lắng nhất phải làm thủ tục xin lại. Tôi đang "bấn xúc xích", bỗng có thư bưu điện đến, người phụ trách mang đến đưa một bọc nylon buộc kín, ở ngoài có một mảnh giấy của bưu điện ghi rõ tên họ người nhận.

Trời Phật, ông Địa ông Làng, mèn đét ơi! (ba cụm từ này, người Châu Đốc thường sử dụng mỗi khi có chuyện gì xảy ra bất chợt), tất cả giấy tờ kể cả hình của cô bồ và cái bóp cũng còn nguyên, chỉ có tiền là mất sạch. Lúc bấy giờ, tôi có ý nghĩ, kẻ móc túi chỉ cần tiền mà không ném bỏ các loại giấy tờ này ở xó xỉnh nào, mà lại bỏ vào thùng thơ bưu điện để được hoàn lại khổ chủ. Đó là một hành vi "văn hóa" rất đáng khen của kẻ trộm cắp, vì kẻ xấu mà vẫn còn có lòng tốt với nạn nhân khốn khổ.

Trong thời gian dạy tại Trường Nam tiểu học tỉnh lỵ, hàng ngày, ngoại trừ đi chơi xa và đau ốm, mỗi sáng sớm khoảng 4 giờ rưỡi, tôi bắt đầu chạy bộ từ nhà (sát bên hàng rào hảng rượu Vĩnh Phong Long, đối diện và giữa 2 hảng cưa Trung Hoà & Ký Thành trên đường Louis Pasteur) chạy một mạch đến Miếu Bà Chúa Xứ, khoảng cách chừng 6 km. Tôi ngưng chạy, vừa đi vừa thở đúng theo phương pháp của một bài thể dục là thực hiện phần hồi tĩnh. Đi đến Lăng Thoại Ngọc Hầu, ngồi nghỉ chừng 15 phút,tôi tiếp tục đi bộ như là phần khởi động để chạy lượt về cũng 6 km. Trở lại trước Chùa Tây An, phía trước sân nền chùa có cái ngã ba là nơi có bến xe ngựa đậu gần một quán chạp phô cũng có bán cà phê, hủ tíu, xíu mại, giò chéo quẩy ... do một chú chệt & thím xẩm làm chủ. Khi xe ngựa lăn bánh, tôi chạy theo sát phía sau. Vì chở cả chục người, hầu hết là bạn hàng đem thổ sản ra bán ở chợ Châu Đốc, chỉ một con ngựa kéo xe, nên không thể nào chạy nhanh được, tôi chạy theo dễ dàng, đở mệt và vui tai. Các bà, các cô bạn hàng luôn miệng nói cười líu lo. Có nhiều lần, tôi chạy bộ lượt về mà không chạy theo sau xe ngựa, vừa buồn tẻ vừa mệt hơn nhiều. Mỗi ngày tôi chạy bộ lượt đi và về hơn 12 cây số. Chưa hết, về đến nhà, lấy đồ tắm, lên xe Mobylette chạy xuống Cầu Quan trước Tòa Hành Chánh Tỉnh, phóng xuống sông bơi chừng 15 - 20 phút. Quay lại về nhà, thay quần áo đi ăn sáng uống cà phê và đến trường lúc 8 giờ để còn dạy thể dục trước khi các lớp vào học lúc 8 giờ 30.

Làm sao quên được cái xứ mà tôi đã ra đời đi dạy học đầu tiên. Thời gian làm Trưởng giáo và dạy lớp ba ở trường Bến Đá, gần chợ Núi Sam niên học 1954 -1955, mỗi sáng chủ nhật, tôi tập thể dục bằng cách cùng với các học trò của tôi chạy lên đỉnh Núi Sam theo con đường xe hơi chạy được từ chân núi. Có nhiều em chỉ nhỏ hơn tôi chừng 4, 5 tuổi mà mới học lớp ba. Về nhà, thầy trò tổ chức nấu nướng, khi ăn cháo cá, cháo gà (các em mang cá, gà đến), có khi ăn cháo dơi. Sau nhà tôi trên triền núi, vùng Đá Chẹt có hang dơi thật lớn, thầy trò thường bắt nhốt sẵn dơi trong một cái rộng. Trước khi đến hang dơi có khoảng đất cát dốc thoai thoải có hàng trăm cây mai vàng hoang dã, đến mùa xuân hoa nở rộ, một màu vàng tươi đẹp mắt trãi dài hàng mấy trăm thước theo chiều sâu cũng như chiều ngang ở triền núi.

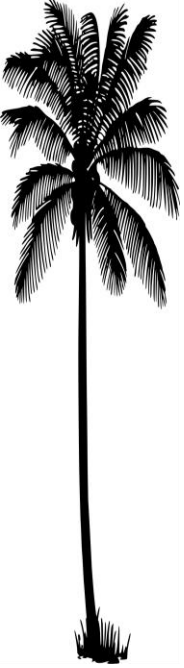

Sau này từ thập niên 60 trở đi, thỉnh thoảng tôi có về quê viếng lại chốn cũ, vườn mai thiên nhiên không còn vì thiên hạ đào bứng trọn gốc rễ về làm của riêng hoặc đem ra bán ở các chợ nhân dịp xuân về. Còn cái nền và cái nhà khi xưa của tôi do các phụ huynh học sinh đắp và cất giúp giùm, nay là một cái am do một người bà con mà tôi gọi là Cô Sáu làm nơi tu hành. Cô không có chồng con, nếu còn sống, năm nay cô cũng trên 90 tuổi .

Thời kỳ chiến tranh từ năm 1965 trở về sau, cạnh đường lên nuí, có một Đại đội Công Binh thuộc Liên Đoàn 40 Công Binh Chiến Đấu, Bộ Chỉ Huy ở Cần Thơ, có doanh trại làm việc và máy móc để khai thác đá phục vụ công trình xây cất cho các đơn vị quân đội thuộc Vùng 4 Chiến Thuật.

Đến niên học 1956 - 1957, sau vài tháng tiếp tục sự nghiệp dạy thể dục, sáng sớm trước khi các học sinh tiểu học vào lớp và buổi chiều trước khi tan giờ học. Mỗi lần tập thể dục có hàng chục lớp chia theo khối lớp nhứt-nhì, ba-tư, lớp năm, tập riêng từng khối và tất cả giáo viên phụ trách lớp đều phụ giúp giữ đội hình cũng như sửa chữa, nhắc nhở các em tập theo sự chỉ dẫn và rập khuôn động tác mẫu của tôi. Trường có chương trình dạy các em về sinh hoạt học đường trong giờ học chính quy, nếu tôi nhớ không lầm, trong tuần, mỗi lớp chỉ có 1 giờ học về môn này với tôi. Có khoảng trên dưới 30 lớp từ lớp năm đến lớp nhứt. Tôi không nhớ lúc bấy giờ còn có lớp tiếp liên không? Nhiều lớp quá, một mình không thể dạy hết các lớp, vì vậy tôi xin với thầy Hiệu Trưởng Đỗ Chẹn cho Mai Hòa Hè đang làm việc tại văn phòng làm phụ tá tôi. Mai Hòa Hè, có người em ruột là Mai Hòa Hoa có thời làm Quận Trưởng một quận nào hình như thuộc tỉnh Kiên Giang vào cuối thập niên 60. Hai anh em Mai Hòa Hè, Mai Hòa Hoa là hai cầu thủ cự phách của đội tuyển tỉnh Châu Đốc dưới thời của ông cò Phước (Nguyễn Huỳnh Phước, cựu tuyển thủ AJS, đội tuyển Việt Nam và cũng là nhà dìu đắt, huấn luyện đội tuyển quốc gia sau này). Trưởng ty Công An tỉnh Châu Đốc Nguyễn Huỳnh Phướcvừa làm huấn luyện viên vừa là ông bầu của đội tuyển Châu Đốc. Lúc bấy giờ, những học sinh, thanh niên trai tráng đá banh giỏi được ông cò Phước để ý hoặc được người khác giới thiệu, lọt vào cặp mắt xanh của ông, thế nào ông cũng tìm, giới thiệu cho một chỗ làm tốt, kể cả làm nhân viên của ông. Các cầu thủ có nhiều thì giờ như là nghỉ sớm đến sân vận động tập luyện về lý thuyết cũng như thực hành môn túc cầu do ông chỉ dạy. Lúc bấy giờ nền bóng đá của tỉnh Châu Đốc khởi sắc và mạnh, nổi tiếng ở miền Tây.

Mai Hòa Hè và Mai Hòa Hoa khi còn học ở trường trung học Thủ Khoa Nghĩa từng ở trong đội bóng của nhà trường mà tôi là Hội trưởng. Tôi thường dẫn đội bóng đá học sinh trường Thủ Khoa Nghĩa (khi chúng tôi học còn chương trình Pháp, chưa có tên trường Thủ Khoa Nghĩa mà có tên là Collège de Chau Doc) đi đá nhiều trận với người lớn ở Tân Châu, Cái Dầu, Núi Sam ... hầu hết các trận giao đấu đội học sinh chúng tôi đều thắng. Lúc bấy giờ tôi chuẩn bị thi lấy bằng Thành Chung (Diplôme) và Brevet Premier Cycle (2 bằng này tương đương với bằng Trung học đệ nhất cấp bên chương trình Việt).

Nhân đi tham dự đại hội Họp Mặt Đồng Hương Châu Đốc Hải Ngoại do Hội Thân Hữu Đồng Hương Châu Đốc Vùng Hoa Thịnh Đốn tổ chức trong 2 ngày 3 & 4 tháng 7 năm 2004. Những kỷ niệm thời ấu thơ, trai trẻ và nghề dạy học, thể dục thể thao của tôi sống dậy mãnh liệt hơn bao giờ hết.

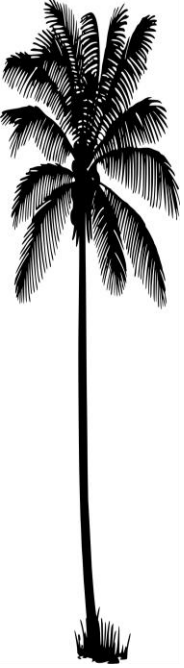

Cuộc đời vốn vô thường, nhiều cảnh bể dâu, lắm trái ngang, tình tiền danh vọng luôn mãi quấn chặt quanh mình. Nay, tuổi già, cảnh hoàng hôn của một đời người đang đi tới và rồi cuộc sống sẽ lụi tàn dần, còn gì mà lưu luyến cho khổ cái thân, hà tiện tích lũy tiền của, chết có mang theo được chăng? Vì vậy, những buổi hội ngộ gặp lại những người đồng môn, đồng cảnh hoặc đồng hương gợi nhắc nhớ thương những kỷ niệm xa xưa ngày tháng cũ, chúng ta nên đi tham dự để nắm bắt lại quá khứ của một thời, một giai đoạn sống và ngày nhắm mắt ra đi sẽ thật sự khoan khoái dửng dưng vì đã tọai nguyện.

Từ mùa thu năm 1957, tôi bắt đầu dấn thân vào con đường mới với nhiều gió bụi, nơi có tên là Hòn Ngọc Viễn Đông, Sài Gòn hoa lệ. Bỏ lại đằng sau cái nghề gõ đầu trẻ mà tôi rất được ưu ái kể cả mối tình đầu thơ mộng của lứa tuổi học trò còn ngây thơ trong trắng. Sau ba năm dạy học có lương hàng tháng, nay phải chạy ăn từng bữa, đi dạy kèm ở tư gia kiếm tiền đóng học phí rất chật vật.

Thật may mắn, tôi có được những người bạn hết lòng giúp đỡ như chị Hường ở Cầu Bông, Thị Nghè Gia Định, qua sự giới thiệu của người bạn cùng quê, cùng tuổi tác và học cùng cở lớp nhứt mà lúc bấy giờ gọi là Cours Supérieur. Đó là anh Nguyễn Hữu Nhạc, có thời làm anh Nhạc làm Phó Tổng Giám Đốc Nha Thanh Niên, dưới quyền "anh Tư" Đại Tá Lâm Quang Phòng. Cái gương của Nguyễn Hữu Nhạc đã nung chí tôi, anh thi vào lớp première année, tức là lớp đệ thất sau này, không đậu. Còn tôi đậu hạng khá cao. Sau 4 năm anh bỏ học vì gia đình nghèo và anh trôi giạt lên Sài Gòn, quyết chí học lại, thế mà chỉ có 3, 4 năm anh lấy được Tú tài II toán. Anh Nhạc vừa đi học vừa đi dạy kèm và là học trò giỏi toán, các giáo sư toán nhờ chấm bài tập cho các học sinh khác nên anh có đủ tiền đi học, thi đậu vào Đại học Sư Phạm khóa đầu tiên.

Có mấy ai biết được tương lai, số phận sẽ ra sao? Nhưng tận nhân lực mới tri thiên mạng. Vì vậy, mọi người và nhất là tuổi trẻ phải nhiệt tình trên đường học vấn cũng như khi đi làm việc luôn đầy đủ lương tâm chức nghiệp.

Tôi tham dự đại hội đồng hương Châu Đốc ở hải ngoại, lần này là lần đầu tiên vì 2 lần trước tổ chức ở North Carolina và Georgia, tôi không hay biết. Cặp giò tôi là cặp giò hay đi cho nên nơi nào mời, rủ đi xa , tôi rất thích . Theo quan niệm của tôi nên đi cho biết đó biết đây, có tiền mà không dám đi đâu hết, thà chết còn sướng hơn.

Từ Thủ Phủ Sacramento, lúc 12 giờ 35 khuya rạng sáng thứ sáu 2.7.04, tôi lái xe rời khỏi nhà lúc mới hơn 10 giờ tối 1.7, gởi xe tại khu Economy Parking, mất mỗi ngày $ 7.00, không làm phiền ai đưa đón dù là con cháu. Đến phi trường quốc tế Dulles vùng Thủ Đô Hoa Thịnh Đốn mới 8 giờ 35 sáng (giờ Cali và Hoa Thịnh Đốn cách 3 tiếng), anh Tạ Duy Phương, đại diện ban tổ chức ra đón chúng tôi đưa về nhà của nhà văn Hoài Ziang Duy. Đây là một người em cùng quê có ông bố, thầy giáo Tỵ, vừa là thầy cũng là đồng nghiệp dạy cùng trường nam tiểu học với tôi. Em Duy có người chị, cô giáo Châu vừa cao lớn trắng trẻo vừa đẹp thùy mị mà tôi rất qúy mến. Em Duy nói rằng, nếu chúng tôi ở khách sạn sẽ rất "cô đơn" vì phái đòan 53 người thành phố Atlanta, Georgia sáng sớm thứ bảy mới đến mà chúng tôi sẽ ở chung khách sạn với phái đoàn Atlanta do ông Hội Trưởng Hội Đồng Hương Châu Đốc Bành Kim Hoàng hướng dẫn. Vì vậy, em muốn vợ chồng tôi ở nhà em một đêm để chiều có tiệc nho nhỏ trong gia đình và vài người bạn đồng hương ở xa về, đánh dấu ngày gặp gỡ giữa gia đình em và chúng tôi.

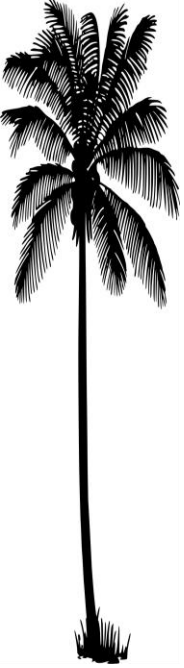

Tôi rất mê cái tính chịu chơi và óc tổ chức của ông Hội Trưởng. Không phải tôi khen Bành Kim Hoàng vì em là học trò của tôi hồi học lớp nhứt năm 1957, nay cũng hơn 60 tuổi. Tất cả tham dự viên của phái đòan Atlanta, gồm có 50 người đi xe buýt, 3 người đi máy bay cùng ở khách sạn Best Western, nguyên một tầng lầu 2, trong đó có phòng của chúng tôi. Mỗi tối, chúng tôi thức đến 2 giờ sáng, ăn nhậu và kể chuyện đời xưa thật rôm rả. Bà con ở Châu Đốc, là xứ mắm, nên tình đồng hương luôn mặn nồng như mắm và xanh tươi như rau, óng ả như màu vàng tươi thắm của loài bông điên điển. Loại bông này, ăn sống, xào, làm dưa chua hay nấu canh chua hoặc làm nhưn bánh xèo, món ăn nào cũng tuyệt vời như con người (đa số) chịu chơi, gan lì và hiếu khách của tỉnh Châu Đốc – An Giang năm xưa.

Cái đặc biệt của Hội Thân Hữu Đồng Hương Châu Đốc Atlanta-Georgia là sống và làm việc tập thể khi đi đây đó, mặc áo cùng màu cùng kiểu, cà vạt màu thêu chữ giống nhau. Ngoài ra, còn có người quản thủ tài chánh giúp ông Hội trưởng chi thu. Đó là cái đáng khen của Hội Thân Hữu Đồng Hương Châu Đốc Atlanta-Georgia. Ở trên đời này dù là việc lớn hay việc nhỏ, nếu chúng ta có óc tổ chức thì nắm gần như chắc chắn sự thành công.

Hội chủ nhà với bà Hiệp Lowman, Hội Trưởng được sự trợ lý của người chồng Mỹ có lòng với quê hương vợ tận tình hoàn thành mọi công việc Hội nhờ gíup. Rất nhiều người vốn quê hương Châu Đốc vượt biển hoặc đi sang Mỹ theo diện đoàn tụ, HO, nếu muốn về định cư ở Virginia, ông bà Hiệp Lowman sẵn sàng dang tay bảo trợ. Vì vậy, có thể nói người tỵ nạn nguồn gốc sinh trưởng, từng làm việc hoặc là dâu rễ của xứ mắm Châu Đốc đều được ông bà Lowman tận tình giúp đỡ, tình đồng hương cao cả là ở chỗ đó, biết tương trợ đùm bọc nhau.

Buổi họp mặt đồng hương ngày thứ nhất, thứ bảy 3.7 từ sáng sớm ông bà Lowman cùng vài anh em trong BTC tổng duyệt lại công việc sửa soạn, làm ngày hôm trước, từ trang hoàng, dựng lều đến việc sắp xếp bàn ghế tại khuôn viên nhà ông bà Lowman. Anh chị em trong BTC tất bật lo mọi thứ để cho kịp 11 giờ là buổi hội ngộ bắt đầu, tha hồ mà hàn huyên tâm sự.

Nhiều vị, gần nửa thế kỷ, từ năm 1957, tôi mới gặp lại, như cô giáo Tuyết Nga và chồng là anh mười Giai. Trước ngày 30.4.75, anh Giai là Phó Tỉnh Trưởng hành chánh tỉnh Gia Định mà tôi lúc bấy giờ đang làm việc tại Biệt Khu Thủ Đô, nhưng không có cơ hội gặp nhau mới là lạ. Sáng nay gặp lại, bao kỷ niệm xưa như sống dậy, có vài em nói là học với tôi mà tới bây giờ thầy thì vào tuổi thất thập cổ lai hy, còn trò cũng đang gần hoặc hơn 6 bó, đầu 2 thứ tóc. Mới ngày nào còn trai trẻ mà nay tuổi già đang đè nặng trên đôi vai. Vì vậy, tôi đã phát biểu: chúng ta gặp mặt vui vẻ, trao trút những kỷ niệm, kể lại cho nhau nghe những chặn đường bằng phẳng và gập ghềnh sóng gió đã trải qua, nay trong 2 ngày ngắn ngủi rồi năm tới dù các đồng hương Châu Đốc có tổ chức họp mặt ở một địa điểm, tiểu bang nào đó, biết chúng ta có còn gặp lại nhau nữa không? Tuổi hạc càng cao, sự sống càng mong manh, hoặc có nhiều lý do khác bận bịu mà chúng ta không được gặp nhau nữa.

Hội Thân Hữu Đồng Hương Châu Đốc vùng Hoa Thịnh Đốn tổ chức hai ngày họp mặt thành công và thành công đủ mọi mặt có hàng trăm đồng hương từ mọi miền đất nước Hoa Kỳ và Canada về đây quây quần hưởng trọn vẹn những giây phút thoải mái vui vẻ đầy ắp kỷ niệm của quê hương Châu Đốc. Tại nhà anh chị Lowman, buổi hội ngộ có món BBQ và những món ăn khác do các bạn mang đến, có người mang từ thành phố thung lũng tình xanh Seatle-Washington State hay từ Toronto-Canada...Tình cảm của

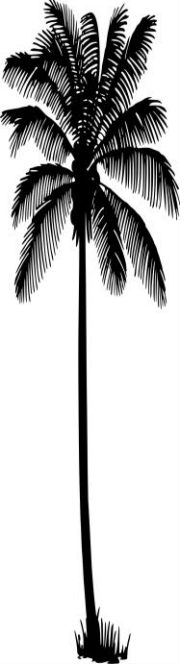

các bạn đồng hương mang theo làm cho những chiếc phi cơ phản lực phải sãi cánh nặng trĩu từ bốn phương quy tụ về đây.

Hôm sau, ngày Chủ nhật, đúng ngày Lễ Độc Lập của Hiệp Chủng Quốc Hoa Kỳ 4 tháng 7, dạ tiệc chật kín nhà hàng Lucky Three với 53 bàn, Ban Tổ Chức xướng danh 15 tiểu bang có người về tham dự cuộc hội ngộ đồng hương Châu Đốc năm nay, như : Georgia (phái đoàn hùng hậu nhất từ xa đến với 53 thành viên), California, New York, Washington State, Florida, Chicago, North Carolina, Michigan, Boston, Kentucky, Connecticut, Montreal, Toronto (Canada), các đồng hương chủ nhà Maryland, Virginia, Washington DC...

Các bạn đồng hương ơi! Năm tới nếu nơi nào đứng ra tổ chức chúng ta nên phổ biến trên lưới liên mạng toàn cầu, báo chí ở khắp mọi nơi để cho các đồng hương ở từ Âu Châu, Úc Châu, Canada và khắp 50 tiểu bang Hoa Kỳ có cơ hội trước họp mặt đồng hương, sau là nghỉ vacation và kết hợp với du lịch nữa, cho đáng công sức phải đi ngàn dặm về tham dự.

Một điểm thú vị khác nữa, đại hội họp mặt đồng hương Châu Đốc năm nay quy tụ gần như đông đủ các giới chức cao cấp chính quyền tỉnh Châu Đốc hồi xa xưa như: cựu Đại Tá Tỉnh Trưởng Nguyễn Đăng Phương, cựu Đại Tá Cố Vấn Trưởng Lowman và một cựu Cố Vấn Trưởng nữa, cựu Chánh Án Tòa Sơ Thẩm Châu Đốc Nguyễn Văn Đệ cùng với hiền nội là cựu Giáo Sư trường Trung Học Thủ Khoa Nghĩa Lê Thị Hiền từ Quận Cam-Cali, ông cựu Trưởng Ty Cảnh Sát và cũng là Dân Biểu Nguyễn Kim Phùng, cựu Trưởng Ty An Ninh Quân Đội cựu Trung Tá Trần Văn Tiến, cựu Trưởng Ty Chiêu Hồi anh Dương Hoài Nghĩa, cựu Y Sĩ Thiếu Tá Y Sĩ Trưởng Tiểu khu Châu Đốc, cựu Thiếu Tá Quận Trưởng Tịnh Biên Trần Trọng Cảnh..., các cựu giáo chức trong đó có tôi đã từng dạy nhiều năm tại Châu Đốc. Đặc biệt, các vị giáo chức được BTC cử những học trò cũ trao tặng hoa để chúng ta ghi nhớ lại công "không thầy đố mày làm nên" dù "nhất tự chi sư" và trật tự xã hội thời xưa "Quân Sư Phụ" đã ăn sâu vào tâm khảm của người Việt.

Để liên tục tổ chức Đại Hội Họp Mặt Đồng Hương Châu Đốc hàng năm, năm rồi ở Atlanta - Georgia, năm nay tại vùng Hoa Thịnh Đốn, BTC đề nghị năm tới, 2005, Hội Thân Hữu Đồng Hương Châu Đốc Nam Cali đứng ra tổ chức, nơi vùng này, đồng hương Châu Đốc có đến hàng ngàn người. Không có ông Hội Trưởng Dương Công Cường (khóa 16 Trường Võ Bị Quốc Gia –Đà Lạt) nên ông cựu Chánh Án Nguyễn Văn Đệ không dám nhận và ông yêu cầu BTC gởi thư đề nghị việc tổ chức này với ông Hội Trưởng Dương Công Cường. Ban Tổ Chức cũng có mời tôi, Sacramento, đứng ra nhận, nhưng tôi thối thoát vì địa phương này chưa có lập hội đồng hương Châu Đốc.

Ở Sacramento có Điện thờ Thánh Mẫu Núi Sam Châu Đốc rất khang trang, rộng lớn. Hai ông bà chủ Điện Thờ hứa sẽ yểm trợ hết mình khi nào Đại Hội Họp Mặt Đồng Hương Châu Đốc tổ chức ở Sacramento. Và nếu đại hội tổ chức vào đúng lúc có Lễ Vía Bà Chúa Xứ Núi Sam Châu Đốc thì thuận tiện vô cùng và được trợ giúp tối đa.

Hy vọng năm tới Đại Hội Họp Mặt Đồng Hương Châu Đốc sẽ được tổ chức ở Nam Cali, chúng ta có dịp đi vui chơi ở DisneyLand và nhiều thắng cảnh nổi tiếng ở miền Nam Cali.

Đại Hội 2 ngày họp mặt đồng hương Châu Đốc tại vùng Hoa Thịnh Đốn thành công mọi mặt, BTC rất chu đáo, ngày họp đầu tiên diễn ra ngoài trời tại khuôn viên nhà của Bà Hội Trưởng vừa hưởng được không khí trong lành vừa thân tình, đi tới lui chuyện trò thoải mái. Qúy bà nội tướng gia đình đồng hương Châu Đốc trổ tài bếp núc và chính

bà Hội trưởng đội nón lá đứng nướng BBQ ngoài trời. Tất cả các món ăn đều có chuyên chở thêm tình đồng hương nên mọi người tham dự ăn rất ngon miệng và rất ấm lòng. Quả danh bất hư truyền, ăn mắm thấm về lâu và tình đồng hương xứ mắm thật mặn nồng ngày họp mặt năm nay và sẽ còn mặn nồng mãi mãi.

Dù thành công đến đâu, bất cứ cuộc tổ chức lớn nhỏ nào cũng có được nhiều tiếng khen và pha lẫn những đàm tiếu dị nghị. Trong buổi dạ tiệc tại nhà hàng Lucky Three có phần khai mạc rất đầy đủ, đúng bài bản thủ tục: chào cờ Việt Mỹ, hát quốc ca VNCH, phút mặc niệm, nhưng rất tiếc là chào cờ chay nghĩa là thiếu hai lá quốc kỳ thân thương của chúng ta. Có người trong BTC giải thích vì là nhà hàng ăn nhậu, ca hát, nhảy múa kể cả xà nẹo đằng xê nên thiếu trang nghiêm không nên để hai quốc kỳ Việt Mỹ chứng kiến...

Tôi cũng nghe như vậy, nhưng có nói rằng ở tiểu bang California, Georgia, dù ở bất cứ nơi nào khi cộng đồng hội họp quan trọng ở nhà hàng hay hội trường cũng đều phải có quốc kỳ, không có sẽ bị búa rìu dư luận. Còn ở vùng Hoa Thịnh Đốn, nếu trước đây, có nhiều hội đoàn chính trị hay các hội ái hữu khi tổ chức ở nhà hàng không có treo cờ quốc gia thì chúng ta cũng nên thông cảm, nhập gia tùy tục vậy. Đây cũng là cơ hội để các Đại Hội sắp tới nên rút kinh nghiệm để cho sự thành công trọn vẹn 100%.

Người viết xin chúc Hội Ái Hữu An Giang Bắc California – San Jose, năm 2010 tổ chức ngày họp mặt quy tụ đông đủ đồng hương An Giang (Châu Đốc & Long Xuyên cũ) thành công và trọn vẹn thành công tốt đẹp.

Trần Văn Ngà

(Sacramento)